VII. évfolyam, 34. szám

1951. augusztus 23

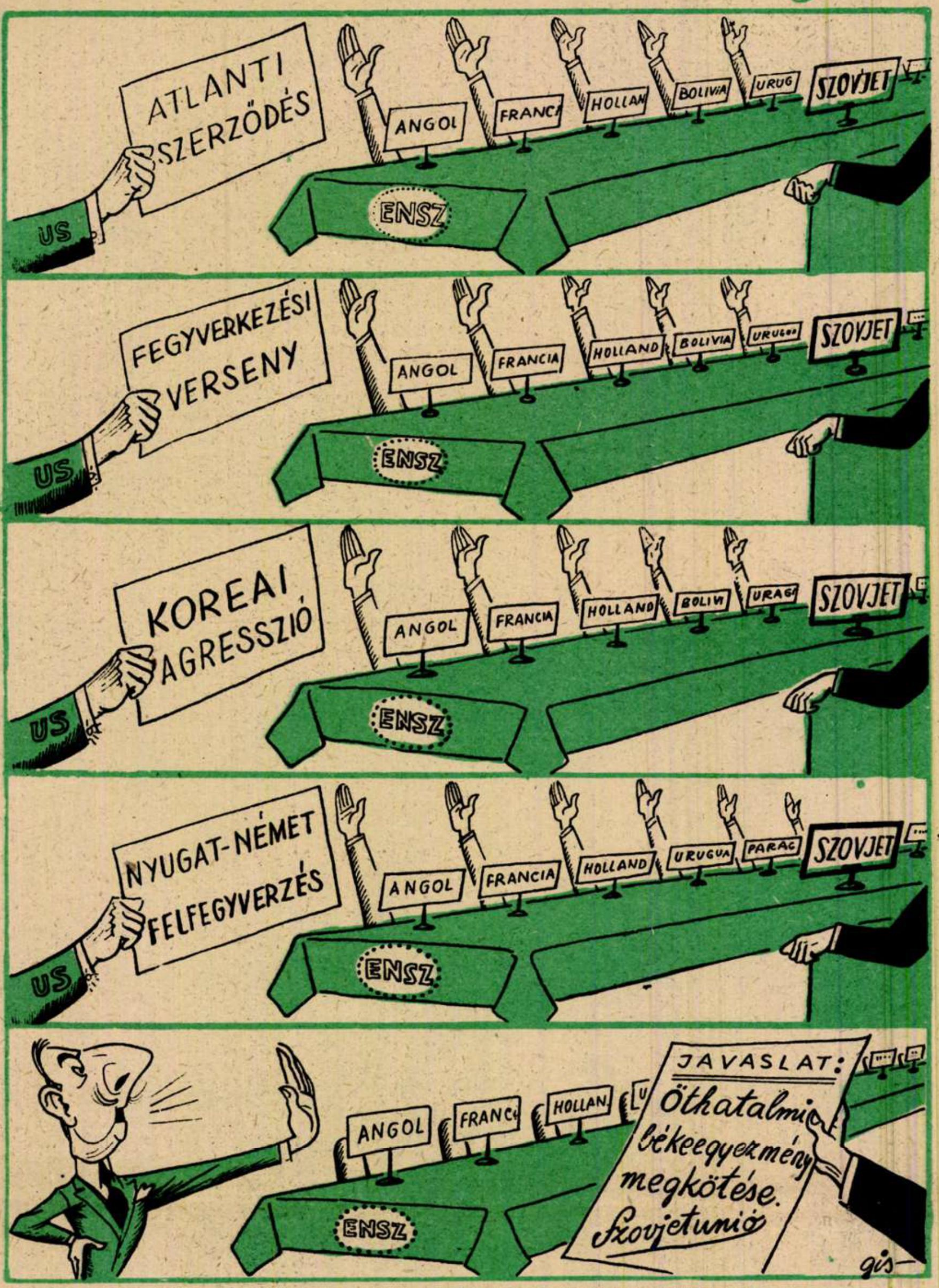
Ludas Matyi

Washingtoni békegalamb

70 fillér

A Wall Street békéje

Acheson: Erre a javaslatra nincs szükség, a békét az ENSZ védi! . . .

A Föld amerikai bolygó?

Olvastam az ujságban az amerikai hadügyminisztérium egyik plakátjának a szövegét, amelyet D. Little, Koreában fogságba került amerikai intervenciós kapitánynál találtak meg. A szöveg igy kezdődik:

„Ifjú jenki! A Föld amerikai bolygó!"

A plakát mélyen tisztelt szerzőivel a következő ellenvéleményt óhajtom közölni, ha meg nem sértem őket:

Én nem hiszem, hogy a Föld amerikai bolygó volna, mert ha az lenne, már régen átköltöztem volna egy másik bolygóra, inkább fizetnék valamivel magasabb lakbért. Ha a Föld valóban amerikai bolygó volna, akkor én és velem még vagy ezermillióan közzétettünk volna egy hirdetést valamelyik Saturnusbeli lapban: „Elcserélném földi kétszobás lakásomat marsbeli vagy uranusbeli hasonlóra, esetleg lehet a Holdban is. Minden költséget fedezek". Igaz, hogy erre egyetlen ajánlatot se kaptam volna, de akkor elköltöztem volna az Űrbe. Ugyanis én nem szeretem az amerikai életformát. Olyan életforma, amelyben aki békét akar, azt bezárják és aki béremelést akar, azt kizárják, amelyben az adófizető utolsó ingét lehúzzák és a négereket meglincselik, amelyben minden eszközt felhasználnak és minden embert kihasználnak, olyan életforma nem lehet kellemes sem a békeharcosoknak, sem a munkásoknak, sem az adófizetőknek, sem a négereknek, sem a fehéreknek, csak Trumannak és azoknak, akik fenti kategóriák egyikébe sem esnek bele. Tehát tisztelettel közlöm, hogy én nem kivánnék amerikai bolygón élni, de nyugodtan élek tovább ezen a bolygón, mert az amerikai hadügyminisztérium nem először és nem utoljára, ismét téved. A föld nem amerikai bolygó és nem is lesz az.

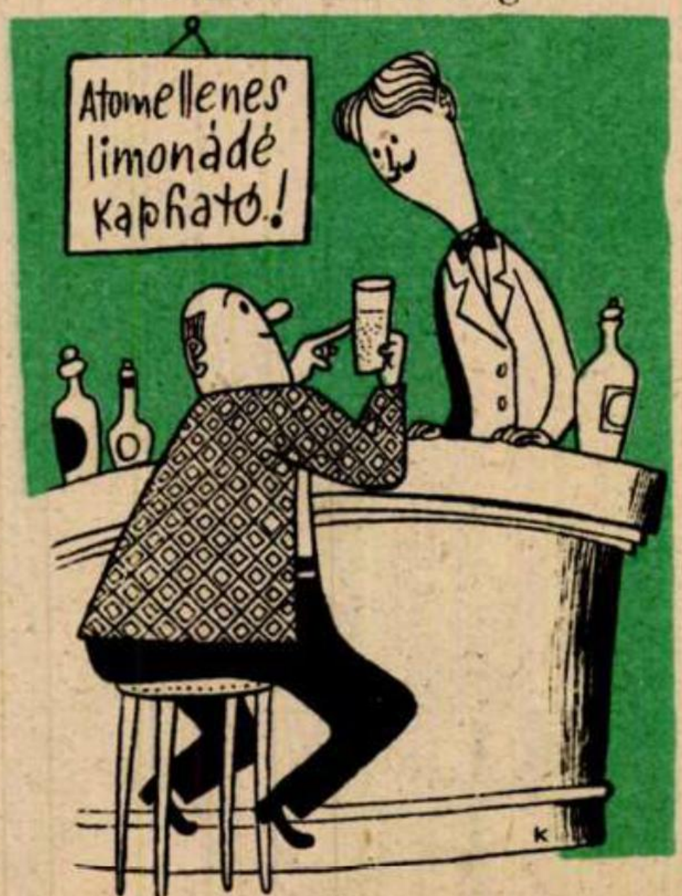
Nyilván összetévesztették egy másik bolygóval. **g. m.**

Egy leleplezett ellenség,

aki kemény kritikát kapott, de megmutatták neki a kivezető utat is.

A legújabb amerikai marhaság

— Miért nevezik ezt atomellenes limonádénak?

— Mert aki ebből iszik, azt nem ölte meg az atombomba.

Eszményi családi élet

A „Reiter" című amerikai irodalmi folyóirat „Newyorki piac" című rovatában állandóan közli, hogy a kiadók milyen követelményeket támasztanak az irodalmi árukkal szemben.

„Az életnek két oldala van — írja a lap — az egyik világos, a másik sötét. A kiadókat olyan elbeszélések érdeklik, amelyek a világos oldalról írnak, ahol minden szerencsésen végződik. Örömmel fogadunk minden elbeszélést, feltéve, ha az amerikai családok boldog életét ábrázolják."

Bevallom, hogy ez a közlemény annyira megindított, hogy meg sem álltam az íróasztalomig, tüstént leültem s papirra vetettem egy ilyen boldog családi elbeszélést jólnevelt amerikai gyermekek részére. Íme a novella:

— Szeretsz? — lihegte Jennyfer.

— Szeretlek — búgta egyszerre három férfihang.

Ez a beszélgetés Mr. Drake nagy ebédlőasztala alatt hangzott el, ahol a család szemefénye, a tizenhatéves Daisy már délután hat óra óta feküdt részegen. A kicsike mellett bájos rendetlenségben hevert három vőlegénye.

— Hát nem aranyosak? — kérdezte a mama meghatottan és hányni kezdett.

Mr. Drake szélesre tárta az ablakot és mohón magába szívta az éjszakai friss pénzszagot.

— Hány éve is vagyunk házasok? — kérdezte a családfő rokonszenves baritonján.

— Huszonöt éve . . . — szólt halkan az asszony. A férfi odarohant hozzá és busa fejét a még mindig kívánatos nő ölébe rejtette:

— Huszonöt év . . . — susogta elmélázva. — Nem fogod elhinni, drágám, de még ma is éppúgy szeretem a pénzt, mint az esküvőnk napján . . .

Az asszony nem felelt, csak rózsásan gödrös kezét a férfi fejére fektette.

Így ültek elmerengve másfél óráig a kandalló rőt fénye mellett, amely rózsás viszfénnyel világította meg meghitten egybeolvadó, még mindig kívánatos sziluettjüket. Csak arra ocsudtak fel mély álmukból, hogy Jonny lépett a szobába, a házaspár legidősebb fia. Hangos „Helló"-val üdvözölte szüleit és a szoba egyszerre megtelt vidám, fiatalos energiával. Ez a Jonny elmebeteg volt, talán azért is kedvelte Mr. Drake ezt a fiát a legjobban. Eleinte üzletembert akart csinálni belőle, de a fiú inkább elmebajos lett s így diplomáciai pályára adták. Jonny csókot lehelt anyja rózsás, még mindig kívánatos homlokára és megszólalt bársonyos fiúhangján:

— Nem jövök haza éjjel, anyám. Randevum van a kínai császárral, tanítom kukorékolni.

— Nagykorú vagy, édes fiam, azt teszed, amit akarsz, — mondta az anya szórakozottan és megcsókolta a fiút. A boldog szülők mosolyogva néztek a távozó Jonny után. Ebben a gyerekben volt minden reménységük, mióta kisebbik fiúk, a tizennégyéves Tommy kéjgyilkosságot követett el és öt évre börtönbe csukták.

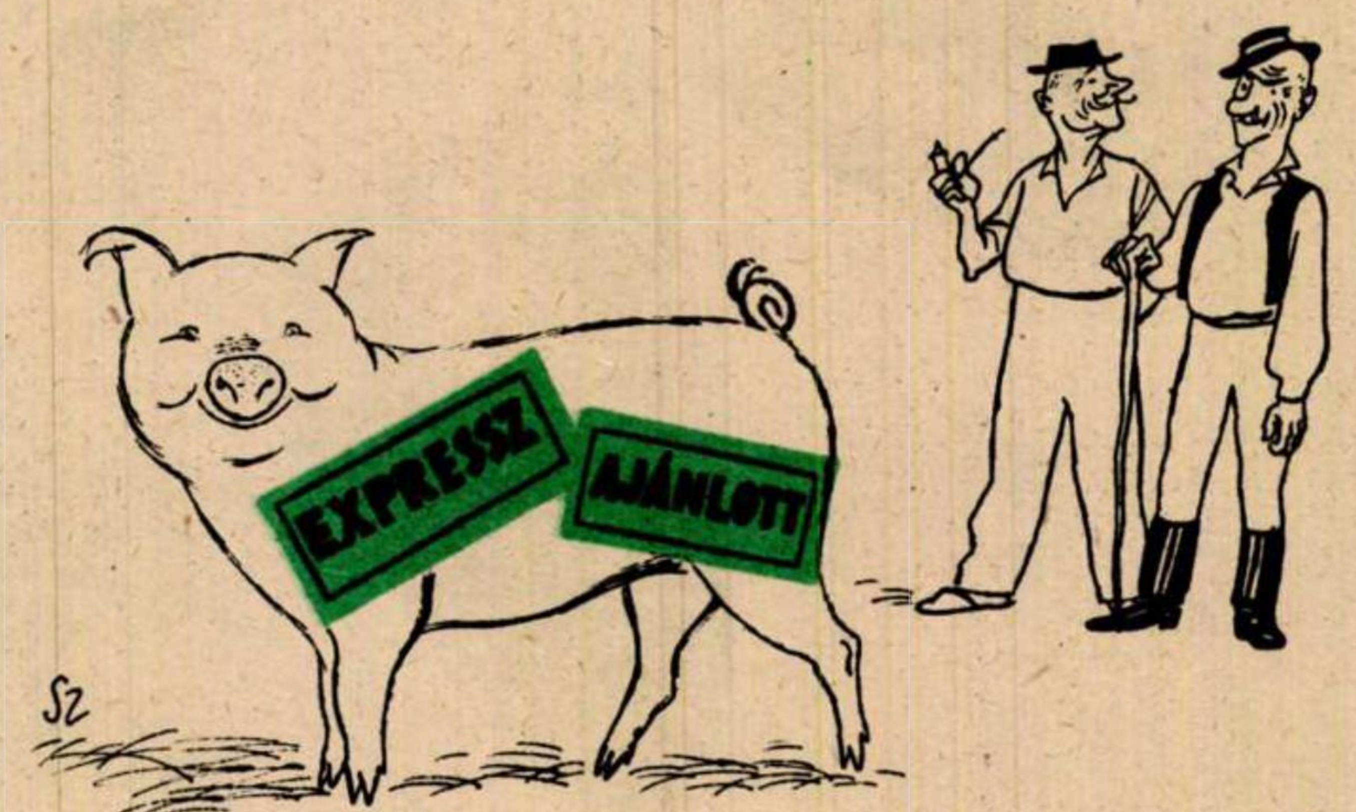
— Ha meglesz a háború — szólt ábrándosan Mr. Drake és közelebb húzódott feleségéhez — megveszem azt a bájos kis tengerparti villát a szeretőmnek, amit még tavaly karácsonyra ígértem neki . . .

— Ó, csodás! — kiáltott dallamosan az asszony és tapsolni kezdett örömében. — Hiszen akkor én is megkapom a nyakláncot az én Róbertemtől, aki addigra már nagykorú lesz . . .

Így tervezgetett ez a két bohó nagy gyerek önfeledt boldogságban egymáshoz simulva. Kint esni kezdett a hó és a holdfényben egy tücsök édes cirpelése hallatszott. Az asztal alatt a kis Daisy dallamosan horkolt három vőlegényével. Igazi harmónikus, aranyos, boldog háborús hangulat lengett át a szobán.

GÁDOR BÉLA

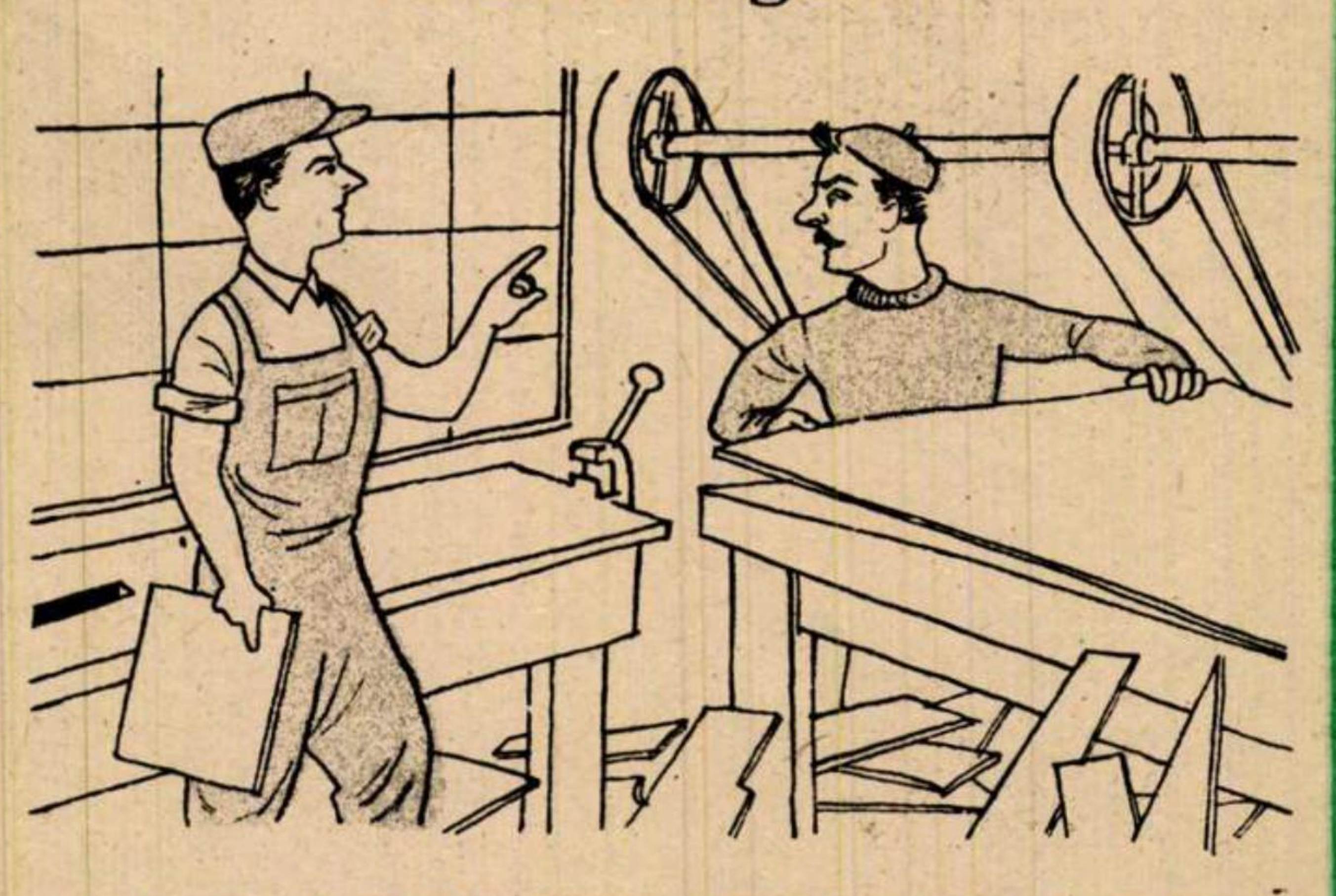
Egyszerű magyarázat

— Hogy expressz, azt értem, mert expressz hizlalják, de miért ajánlott?

— Mert mindenki ajánlotta, hogy expressz hizlaljuk...

Gazda-mozgalom

— Ha ezt a hulladékfát elfűtjük, 16.000 forintot takarítunk meg.

— Téved, elvtárs! Gazda nélkül csinálta a számítást! Ha ebből falemezt gyártunk, 500.000 forintot takarítunk meg!

EGY PARASZTKÜLDÖTT A SOK KÖZÜL

A Szovjetunióban. Itthon.

LI-JU-LAI MOSOLYA

Mr. Butterfield (Butterfield & Co., Hongkong. — Opium és egyéb „gyógyszerek") tele volt gondokkal.

Az üzlet nem ment valami fényesen. A bevétel megcsappant. Régen, ha az ember sárgákkal beszélgetett, csak görnyedő hátakat látott. Ma már azonban eltűnt az a megkülönböztetett tisztelet, amelyet egy angol kereskedő Távol-Keleten élvezett.

— Li — mondta gondterhelten — az angol-kínai kapcsolatok nagyon hűvösek mostanában!

— Igy van ez! — válaszolta Li-Ju-Lai és mosolygott.

— Nagy-Britannia csalódott! — mondta Mr. Butterfield.

— Kína is! — volt a válasz.

— Nem akartok európaiakat?

— Jó európaiakat akarunk! — felelt Li-Ju-Lai.

Mr. Butterfield sóhajtott. Régen ilyen hangért már az ostor után nyúlt volna. — Hallottam, hogy Berlinnel barátságos viszonyban vagytok.

— Úgy van! A németek kezet nyujtottak nekünk és mi elfogadtuk ezt a kezet. Barátok vagyunk!

— De mi angolok előbb nyujtottuk a kezünket! Legalább 100 évvel előbb, mint ők! — felelte erre Mr. Butterfield. Eszébe jutott az ópiumháború, de jobbnak látta nem megemlíteni.

— De mi ezt a kezet nem láttuk — válaszolta Li-Ju-Lai és mosolygott.

— Miért nem? — kérdezte Mr. Butterfield csodálkozva.

— Azért nem, mert az a kéz mindig a mi zsebünkben volt! — fejezte be Li-Ju-Lai és már nem nevetett.

(Frischer Wind, Berlin)

Készülődés a Könyvnapra

De melyik az író és melyik az olvasó ezen a képen?

EZ AZ OLVASÓ, aki összeírja, hogy milyen könyveket vegyen meg.

EZ AZ ÍRÓ, aki pénzt olvas, mert ő is könyvet akar vásárolni.

Miért húzódnak el a keszoni fegyverszüneti tárgyalások?

Én és az üzemi napközi

Az üzemi napközi minden kétséget kizáróan komoly siker volt. Az avató-ünnepségen egymás kezét szorongattuk, az örömtől többen sírtak, mindenki büszke volt és a gyermekes anyák és apák úgy jártak fel s alá, mintha a létfolytonosság biztosítása társadalmi munka volna és ezt csakis ők tudnák egyedül elvégezni.

E naptól kezdve reggelenkint a mamák és papák kézenfogva hozták be a csemetéiket. Boldog és elégedett volt minden szülő, mert tudta, hogy amíg a gyerek játszik, és alszik, addig ő dolgozik, s ez módfelett megnyugtató.

A kis szak- és kartársak hamarosan megismertek és megszerettek bennünket. Engem különösen kedveltek, mert Ványi, a szocpolos azt hiresztelte rólam, hogy tudom mozgatni a fülemet. De ez még semmi. Bárdos, a hegesztőműhelyből egyik hétfőn felkeresett.

— Azért jövök hozzád, mert téged szeret legjobban Pistike — kezdte és megkért, hogy délután vigyem haza Pistikét, mert neki kultúrpróbája van, de ne nagyon siessek, mert a gyerek kicsit náthás, sétáljak vele a napon, mert az kihúzza a náthát.

Mit csináljak, sétáltam a napon Pistikével. El is múlt a náthája, én viszont megkaptam, mert séta után küzzadva mentem le a pincébe, hogy felhozzak egy rollert, amit Zsuzsikának igértem, akinek Simándi az egyik rokona és boldog őse a bérelszámolásból.

Azóta nincs szabad délutánom. Mindennap haza kell valakit vinnem, mert valamelyik szülő ide, vagy oda megy, sakkversenyre, fodrászhoz, vagy mittudomén hova. Én pedig viszem haza őket és sétálok a napon vagy a hüvösben, attól függ, hogy kliensemnek náthája, vagy napszúrása van.

Egy hete már reggelenkint is szolgálatban vagyok, mert egyik délután Simonné megkért, hogy másnap reggel hozzam be Erzsikét, mert neki félhétkor értekezlete van és nincs szíve a gyereket olyan korán felkelteni. Nekem sem volt, — késtünk is egy félórát.

Azóta már reggel is délután is sétálok a gyerekekkel, a környéken már mindenki ismer bennünket, a kutyák falkában jönnek utánunk és a félhavi keresetem üveggolyóra, gumilabdára és savanyúcukorra megy el. Viszont a gyerekek szeretnek és a szülők legutóbb igazolták, hogy azért nem tudtam eljönni a versenyértekezletre, mert a gyerekeket kellett hazavinnem.

Én pedig sétálok s még reményem sincs, hogy egyszer vége lesz a sétáknak.

Mert az igaz, hogy a gyerekek idővel felnőnek, de akkor viszont jönnek már az — unokák.

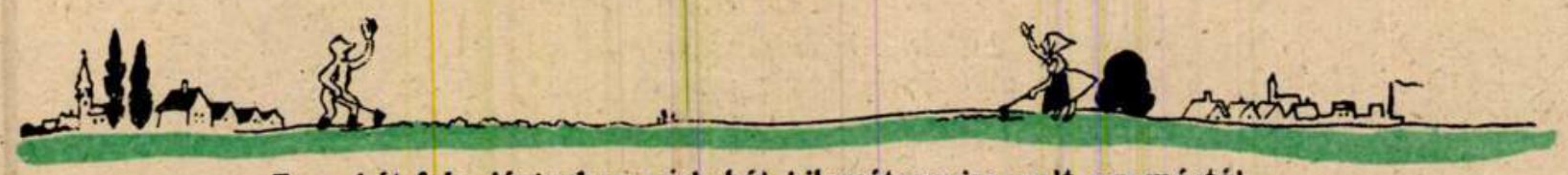
Miklósi Ottó

Küldjetek ötezer bányászt . . .

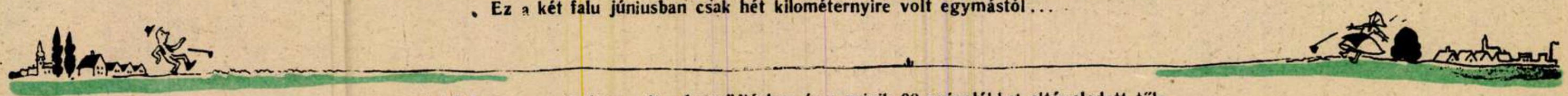

mindenütt várják a szenet!

FÖLDRAJZI CSODA

. Ez a két falu júniusban csak hét kilométernyire volt egymástól . . .

. . . de közben az egyik lemaradt a begyüjtésben és a másik 90 százalékkal eltávolodott tőle.

Illusztráció egy amerikai ujságcikkhez

U. S. News and World Report: „Az a nap, amikor az USA-ban a békéről kezdenek beszélni, a gazdasági összeomlás napja lesz."

Aminek nem szabadna lennie

Fenti képünkön a két kőműves szavait is beírtuk, de lapunk előállítása után derült ki, hogy a nyomdafesték nem tűrte.

Gondos angol apa

— Megígértem a gyerekeknek, hogy hozok nekik valami ajándékot Jugoszláviából, de az egész országban nem találtam mást.

Sepertem eleget!

(Dalolja egy szakmunkásnő.)

— Kis faluból jöttem fel a városba.
(Kis falu se poros, lucskos, sáros ma.)
No, de hát én gyárba vágytam. Bémentem.
Szólt a titkár: — Iparkodj csak, szép szentem!
Ma még sepersz, holnapra már géphez mégy.
Olyan biztos ez, mint kétszer kettő: négy!! . . .

Sepergettem három egész héten át.
De az eszem egyre csak a gépen járt.
No, megjárnám, ha a titkár meg nem lát.
De így, végre segédmunkás lettem hát.

Úgy szerettem én a gépet, hogy csak na.
Kezem egyre dédelgette, szoktatta.
Kezem alatt kezes bárány lett végül.
Körülöttem a világ is megszépül.

Mikor minden csinja-binját ismertem,
Nagy vágyamat kimondani is mertem:
— Elmennék én tanfolyamra, szaktársak!
Még több gépet hadd ismerjek, hadd lássak.

Ezúttal is segített a párttitkár.
Mondta, hogy a tanfolyam sok lányt is vár!
Nő is lehet szakmunkás, ha átképzik.
Ha szorgosan tanulgat egy pár hétig . . .

Tanultam én szorgalmasan rettentő.
Vizsga is volt pár hét alatt egy, kettő.
Megfeleltem kitűnően mindenre.
Fogott rajtam párttitkárunk intelme.

Szakmunkásként mentem vissza gyárunkba.
Gondoltam, hogy jut mindjárt egy pár munka.
Ám: művezetőm várt engem seprővel;
Nő-munkásból neki csak jól-seprő kell!

És most megint sepregetek hétszámra,
(Bár nincs ki a szakmunkások létszáma!)
Mondom is, hogy: — Seprőm, célul ezt tűzd ki:
Ilyen férfit mind ki kéne seprűzni!

K. TÓTH LENKE

A STRÉBER dilemmája

Tegnap reggel is mellém ült az autóbuszon Halaváry (nem ez a neve, de bizalmas ügyről lévén szó, így nevezem). Egyszóval mellémült, mert ő is ott lakik a Csiperke-utcában (nem ott lakik, de semmi közelebbit nem akarok elárulni). Azonnal észrevettem, hogy borongós hangulatban van, holott máskor vidáman és lelkesen beszél borzalmas elfoglaltságáról és rengeteg tennivalójáról; amely a nap folyamán vár rá. Hogy könnyítsek a lelkén, azt mondtam neki:

— Halaváry elvtárs, magát bántja valami.

Hálásan nézett rám, s néhány pillanatnyi vívódás után úgy döntött, hogy mindent elmond. Ezt természetesnek tartottam, hiszen amúgyis mindig beszél.

— Maga tudja, hogy régi kommunista vagyok, ugye?

— Hogyne. Ha jól tudom, 1947-es könyve van.

— Negyvenhatos. Az elsők között voltam. De nem dicsekvésből mondom.

— Tudom. Csak úgy megemlíti.

— Úgy van. Azt sem titkolom, hogy sokat dolgozom a népi demokráciának. Egyébként fejlett elvtársnak mondanak.

— Joggal. De mi a baj? Hisz mindez örvendetes!

Egy kicsit vívódott, majd így szólt:

— Szerelmes vagyok. Képzelje, beleszerettem egy nőbe.

— Ejha! Ez aztán csunya komplikáció! — jegyeztem meg tréfásan. — Maga talán nős?

— Nem. Legényelvtárs vagyok.

— S a nő? Férjes asszony?

— Elvált. És viszontszeret. Tegnap a ligetben kéz a kézben sétáltunk. Kéz a kézben. Érti?

Nem értettem.

— Értem, — feleltem.

— S miközben kéz a kézben sétáltam vele, hirtelen belémnyilallott egy mardosó gondolat. Hogy milyen kispolgári magatartást tanusítok. Ha látná a Paulik elvtárs!

— Ki az?

— A párttitkárom. Borzasztón szégyeltem magam. Aztán, amikor besötétedett, azt mondta az illető elvtársnő, hogy csókoljam meg. Mondtam, szó sem lehet róla.

— Nem bántotta meg ezzel?

— Nem hiszem. Megmagyaráztam neki, hogy irtózom minden polgári csökevénytől. Este a ligetben csókolózni — azt hiszem, ez az idő letünt.

— Hanem? Hol?

— Nem tudom. Maga is tudja, hogy még csak most haladunk a szocializmus felé. Még nincsenek kialakulva a dolgok.

— Maga az első csókkal várni akar a szocializmusig? Hát nem kívánta megcsókolni, akit szeret.

— Dehogynem. Meg is csókoltam.

— Nahát akkor. Hol?

— A népbüffében. Gondoltam, az mégsem olyan kispolgári. Világos van, sok ember, zaj. Szokatlan, nem is az igazi. De legalább nem kispolgári. Érti?

— Hogy a fenébe ne érteném. De most mi lesz?

— Semmi. Vívódom. Tudniillik végül is, amikor hazakísértem, a kapu alatt megcsókoltam. Egész éjjel hánykolódtam. Ugyanis ma részletes életrajzot kell beadnom a kerületi pártbizottsághoz bizonyos ügyben.

— Remélem, nem felejti ki a csókot! — szóltam rá szigorúan.

— Ne féltsen. Tudni fogom a kötelességemet.

Azzal felkelt a helyéről s arcán a halálraítéltek dacos mosolyával, leszállt az autóbuszról, mert a Lánchídhoz értünk. (Nem oda, de diszkréciót fogadtam.)

Tabi László

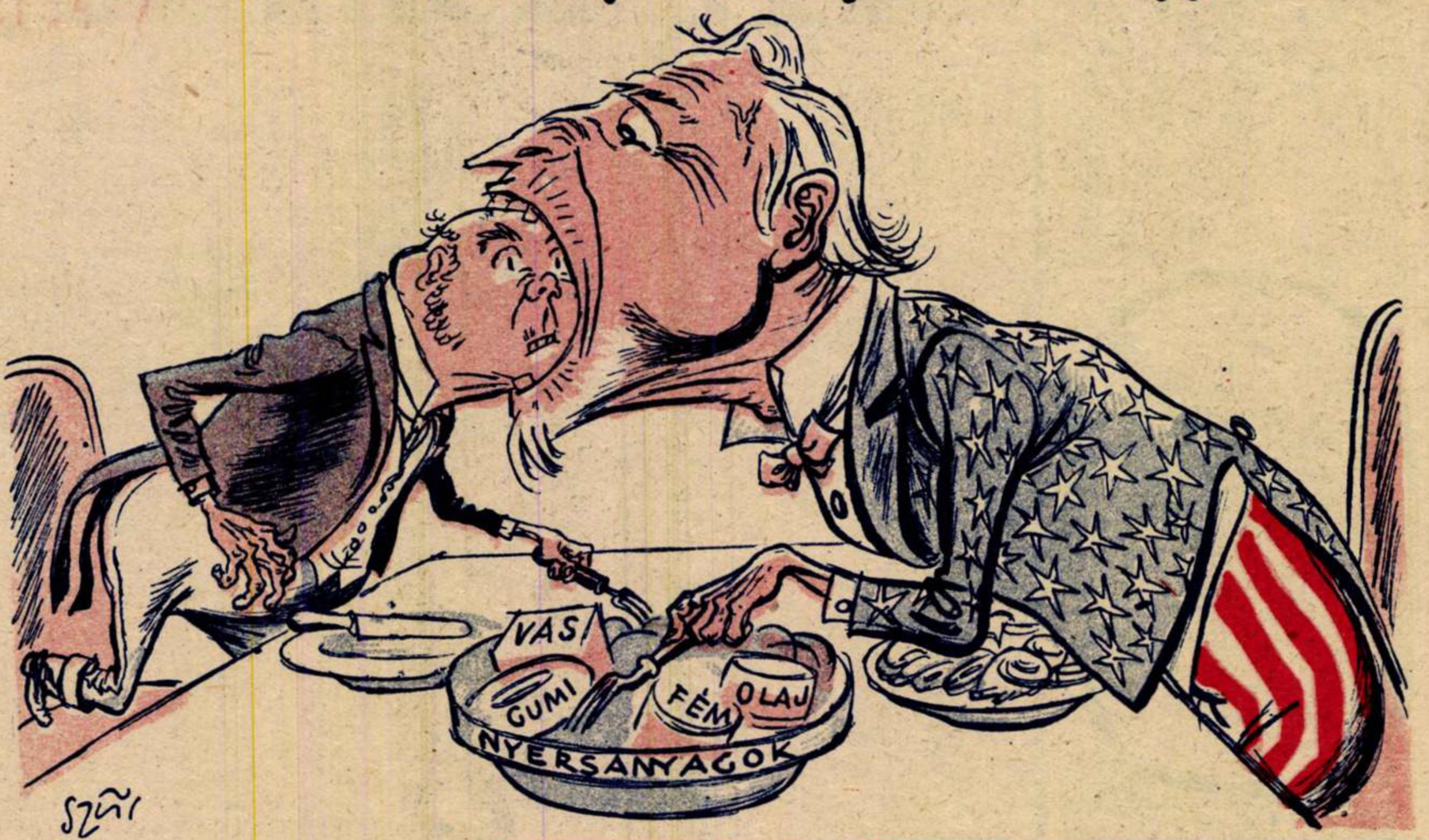

Kaján kérdés

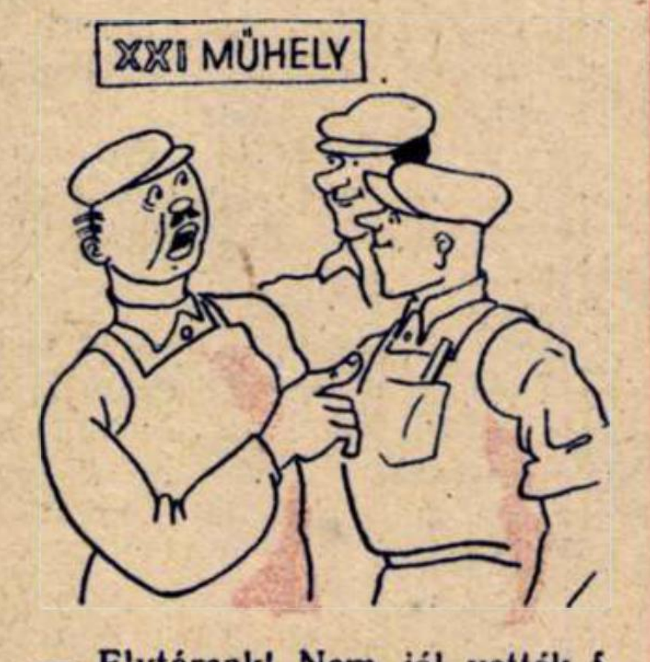

Az indus: Na, jó érzés gyarmatosítva lenni?

Evés közben jön meg az étvágy

Dumás Dani kritikát gyakorol

— Elvtársak! Nem jól vették f a normát!

— Azon az elavult gépen nem lehet dolgozni!

— Figyelmeztetem az elvtársat, hogy az anyag, amit kiad, rendszeresen rossz!

— Ez csak egy része annak a sok hibának, amit látok.

OTTHON

— Azt hiszed, van ember rajtam kívül, aki ki meri nyitni a száját?

Alszik.

Éberség vagy bürokrácia?

Ez az eset, amit most elmondok, megtörtént. Ezt nem azért bocsátom előre, hogy szavaimnak hitelt szerezzek; hiszen, amint látni fogják, ha az eset nem történt volna meg, akkor is megtörténhetett volna.

Az EMAG-gyárban egy esős napon megszólalt a sziréna. A dolgozók befejezték a munkájukat, öltözködtek és rohantak hazafelé. A rohanásra azért volt szükség, mert amint mondtam, a dolog esős napon történt.

Klárika is szedelőzködött a könyvelésben. Klárika eredetileg az ellenőrzési osztályon dolgozott, de két főnöke, Pincés és Majercsák ma helyszíni szemlére ment s ezért Klárikát odakölcsönözték a könyvelésnek. Klárika tudta, hogy ez helyes, most azonban esett az eső, sőt már zuhogott és a kabátja, valamint a táskája a másik épületben lévő ellenőrzési osztályon maradt. Klárika bátor lány volt s főleg haza szeretett volna menni. Ezért nekivágott a hosszú udvarnak, a tócsákat kerülgetve nagyokat szökelt és bőrig ázva megérkezett az ellenőrzési osztály ajtaja elé. — Milyen okos voltam, — gondolta, — hogy kabátot hoztam magammal, mintha csak éreztem volna... Tovább azonban nem folytathatta önmagasztalását, mivel az ajtókilincs legerélyesebb nyomkodására sem óhajtotta hivatását teljesíteni s az ajtót kinyitni. Klárika nem hiába érezte magát okosnak, valóban az is volt. Agya villámgyorsan kapcsolt: az ajtó be van zárva, Pincés és Majercsák elvitték a kulcsot. Klárika tudta, hogy ez helyes és bár kissé didergett vékony és nedves blúzában, türelmesen várni kezdett.

Egy félóra mulva a várakozást kezdte reménytelennek érezni. Agya ismét gyorsan váltott: lemegyek a portáshoz és kinyittatom az ajtót.

— Szegény, szegény kislány, — szólt a portás bácsi, akinek jó szive volt. — Kellemetlen, nagyon kellemetlen. De én, sajnos, nem tehetek semmit. Gyerünk az übébe.

— Szegény, szegény kislány, — mondta az übétitkár, akinek szintén jó szive volt. — Sajnos azonban én sem tehetek semmit, gyerünk a pártirodába.

— Szegény, szegény kislány, — sóhajtott Bálint elvtárs a pártirodán, — de sajnos az ajtót én sem nyittathatom ki. Elő kell keríteni Pincés elvtársat a föld alól is.

Klárika tudta, hogy ez így helyes, bár a foga már egy egészen keveset vacogott is. Pincés elvtársat nem sikerült a föld alól előkeríteni, mivelhogy nem ott, hanem házon kívül tartózkodott. Klárika hirtelen öntevékeny lett és bekopogott az igazgatói szobába Sikos elvtárshoz, aki éppen egy nagy halom iratba temetkezett.

— Miért jönnek ilyen piszlicsár ügyekkel hozzám? — kérdezte dühösen, de amikor meglátta a didergő lányt, megenyhült a haragja. Neki is jó szíve volt. Engedélyt adott az ellenőrzési osztály feltörésére.

— Szegény, szegény kislány, — sopánkodott a lakatos, akinek Klárika az engedélyt átadta. — Sajnos azonban az a helyzet, hogy én az ellenőrzési osztály ajtaját az atyaisten engedélyével se töröm fel. Hívjon rendőrt.

Klárika tudta, hogy ez így helyes és már azt el sem mondom, hogy a rendőrnek is jó szíve volt, de a posztját nem hagyhatta el. Klárika kabát és táska nélkül ment haza, bár az eső még mindig esett, de mit lehet itt tenni? Klárika nem volt vallásos lélek, de azért egy pillanatra felnézett az égre: hátha az úristen segítségét kérné? Aztán eszébejutottak a lakatos szavai, hogy még az ő engedélye sem elegendő. Így tehát búsan hazakocogott s a kabátért és táskáért másnap a mamája ment be, mivelhogy ő maga megbetegedett.

Országh György

Nyugat-Németországban

— Ön súlyos beteg, fiatal barátom. Le kell szoknia a dohányzásról.

— A dohányzásról, doktor úr?

— Igen. Ott van a cukorkaszopogatás, az nagyszerűen pótolja.

— Szeszesitalt szabad innom?

— Nem. Ott van az almalé, az nagyszerűen pótolja.

— Hús?

— Egy falatot sem. Ott van a gomba, az nagyszerűen pótolja.

— Sport?

— Ott van a sakk, az nagyszerűen pótolja.

A fiatalember búsan lehajtja a fejét és elköszön:

— Heil Hitler!

Az orvos szórakozottan feleli:

— Ott van az Adenauer, az nagyszerűen pótolja.

A TELHETETLEN

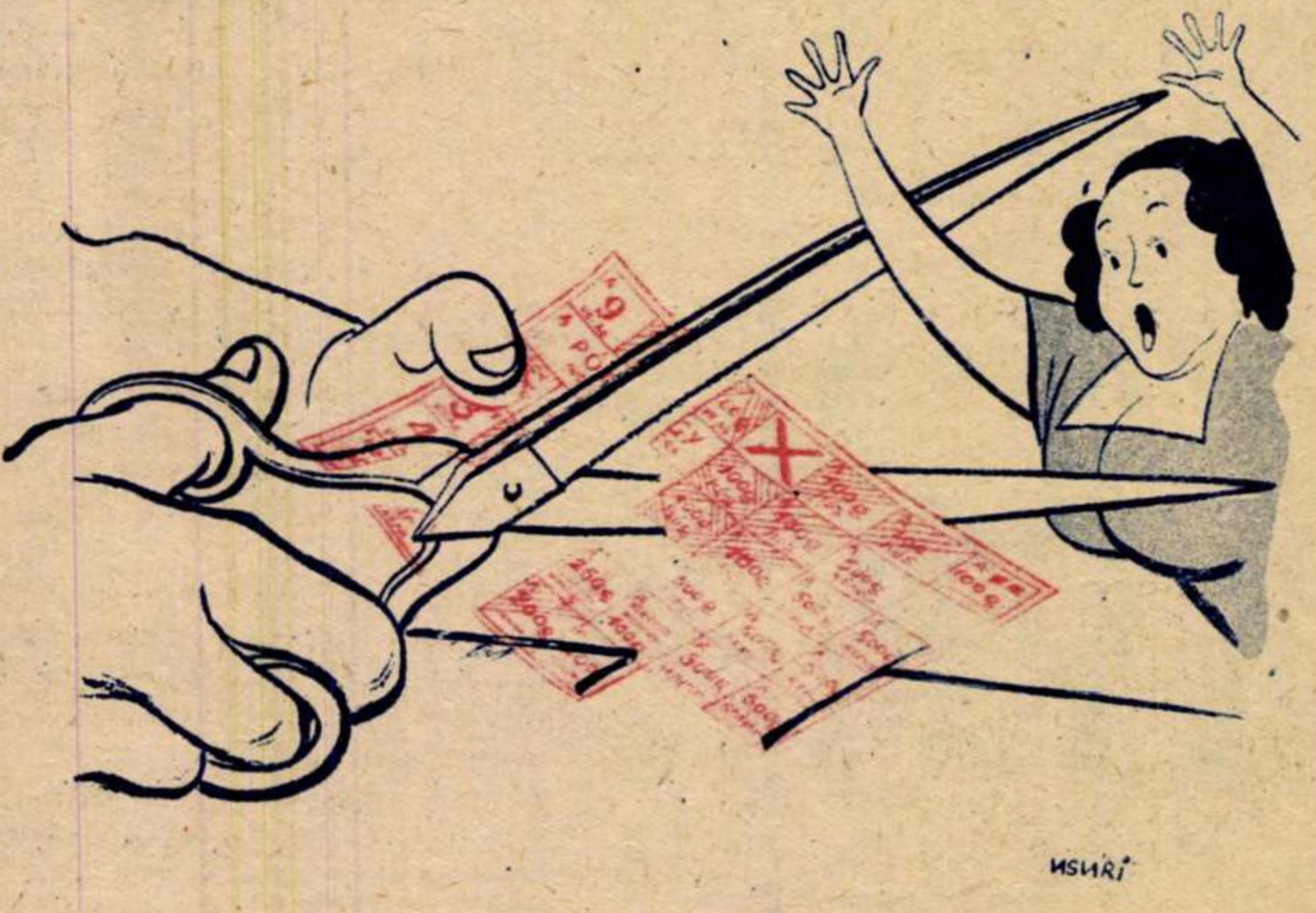
(1951-ben a hadimegrendelések következtében 50 milliárd dollár lesz az amerikai monopóliumok nyeresége.)

— Ha csak Koreán ennyit kerestünk, mennyit lehetne keresni egy új világháborún?

Sikoly a Közért-ben

(Nehézkes és körülményes az élelmiszerjegyek kezelése.)

— Ne azt!

Heti Krónika

EGY AMERIKAI HÖLGY LEVELET ÍRT MOZARTNAK, HOGY SZEREZZEN NEKI EGY ZENEMŰVET

— Most kaptam a választ, hogy Mozart már régen meghalt.
— Oké! Akkor írjál Beethovennek!

AZ AMERIKAI KATONASÁG RÉSZÉRE LEFOGLALJÁK AZ ANGOL KLUBOKAT

— Attól tartok uram, hogy ön visszaélt a vendégjoggal!!

NORVÉG DIÁKOK KUTYÁT KÜLDTEK AJÁNDÉKBA MARSHALLNAK.

KUTYA: Szervusz Tító!
TITÓ: Mi az, hogy szervusz Tító?!
KUTYA: Kollegák vagyunk. Én is a Marshall kutyája vagyok.

FASISZTA PÁRTOT ALAKÍTOTT MUSSOLINI UNOKAÖCCSE.

TRUMAN: Hallom, hogy fasiszta pártot alakított. Megvan hozzá az önbizalma?
AZ UNOKAÖCCS: Igen. Bízom önben!

Le a bürokráciával!

Újítók panaszkodnak

Üzemfenntartó esztergályosok, illetve lakatosok vagyunk a Budapesti Cementáru Vállalatnál. Körülbelül öt hónapja, hogy beadtuk újításunkat, egy negykazettás prést. Az újítás el is készült, már három hónapja üzemben van és napi huszonnégy órát dolgozik. A három hónap leteltével reklamáltuk az újításért járó díjazást. Többszöri utánjárásra azt a választ kaptuk, hogy nemigen van gazdasági eredménye. De azt is csak akkor tudjuk meg, ha majd gyártásra kiadjuk és a kalkuláció megérkezik a vállalathoz. Három kérdés merül fel: 1. Ha nagyon kicsi a gazdasági eredmény, akkor miért akarja a vállalat kiadni tömeggyártásra? 2. Miért függ egy újítás sorsa egy vállalat beruházási tervétől, ami hat hónap múlva lesz időszerű. 3. Miért nem lehet eredményt kimutatni, amikor egy hasonló külföldi présgép 150—170.000 forintba kerül, a mienk pedig használt anyagból van előállítva 18—20.000 forintért. Amellett kisebb, könnyebben kezelhető és 120—170 darab cementlappal többet csinál ugyanannyi idő alatt, mint a külföldi gép.

Kedves Ludas Matyi, te tudsz válaszolni ezekre a kérdésekre?

Mészáros János esztergályos,
Kovács József lakatos,
Kulcsár János lakatos,
VIII., Asztalos S.-u. 12.

Kedves Ludas Matyi!

Alkotmányunk biztosítja a jól végzett munka után járó üdülést. Én is megkaptam szabadságomat és kétheti üdülésre indultam feleségemmel és kétéves kislányommal. Becsomagoltunk fürdőruhát, könyveket, játékokat és mivel községünkben húsjegy nincsen bevezetve, vittünk egy pár csirkét a kislányom részére.

Minden jól indult, elhelyezkedtünk a kocsiban, a kalauz kezelte a jegyünket, udvariasan köszönt és ment tovább.

Már Pesthez közeledtünk, mikor az addig szép csendben meghúzódó csirkék türelmetlen csipogásba kezdtek, amire felfigyelt a kalauz és 7 forint 90 fillér megfizetésére szólított fel, mondván, hogy csirkét saját fogyasztásra is, díjmentesen csak személyvonaton szabad szállítani és a gyorsvonati utas tartozik jegyet váltani a csirke számára is.

Nem akartam szabadságom jelentős részét utánjárásokkal tölteni és ettől való félelmemben, hogy valamilyen poros rendelettel a Máv végül is bebizonyította volna igazát, lefizettem a 7.90-et a mindössze 75 dkg-os pár csirke jegyváltása fejében.

Most azt kérdem én, ha már a vasút megengedi, hogy saját fogyasztásra egy pár csirkét vihet az utas személyvonaton, a majdnem 100%-kal drágább gyorsvonaton miért bünteti a dolgozót további 7.90-nel?

Földes Sándor, Pásztó

Az érdekeltek hozzászólnak

A belkereskedelmi minisztérium titkárságának sajtócsoportja közli Győri Imréné „Egy éj Székesfehérváron" című levelével kapcsolatban, hogy hasonló szállodahiány, sajnos, még igen sok vidéki városban fennáll. Az 1952-es tervévben ezen a téren is sok hiányosság fog megszűnni új szállodák építésével.

Ugyancsak a belkereskedelmi minisztérium titkárságának sajtócsoportja közli Tiszai Judit levelével kapcsolatban, hogy a jegyhivatalok félfogadási ideje a levél megírásakor fél ötig tartott, mert a jegyhivatalok dolgozói fél öt után egyéb munkáikat végezték. Egyébként azok, akik fél ötig nem érnek rá, kedden és pénteken este nyolcig jöhetnek. A kiadott vásárlási könyvet azért nem bélyegezték le, mert a jegyhivatalok gyors felállítása során az első napokban nem tudták ellátni valamennyi jegyfiókot bélyegzővel.

Hol itt a megoldás?

Negyeves kislányomat még május közepén felküldtem édesanyámhoz Budapestre párhónapi nyaralásra. Májusra felküldtem vele a jegyes élelmiszereket, persze tejet, vajat és kenyeret nem tudott vinni egész hónapra. A kislány élelmiszerjegyét aztán megpróbáltuk átíratni Budapestre. A szolnoki városi tanácsnál kaptam élelmiszer-kijelentőt, amit a ház- és tömbbizalmi igazolásával együtt felküldtem édesanyámnak. Az Országos Jegyközpont azonban a gyerek bejelentőjét követelte. A helyzet azonban az, hogy bejelenteni csak 16 éven felüli személyeket lehet, gyermekek csak szüleik bejelentőlapján szerepelhetnek. Minekutána én nem költözöm Pestre, kislányomat sem jelenthetem sem innen ki, sem Budapesten be, mert egy négyéves gyerek kijelentőjét, illetve bejelentőjét nem fogadja el a rendőrség. Bejelentő tehát nincs és nem is lehet, de jegyet csak bejelentőre adnak. Lehetséges volna, hogy ezzel le is zárult az ügy?

Abban a reményben, hogy nem, közlöm kislányom nevét és jelenlegi tartózkodási helyét: Nagy Veronika, Budapest, VII., Nefelejts-u. 49. II. em. 21.

Elvtársi üdvözlettel:
NAGY JÓZSEFNÉ,
a szolnoki Városi Pártbizottság okt. fel.,
Szolnok, Kossuth-tér 4.

Kedves Ludas Matyi!

A történet 1947-ben kezdődik azzal, hogy Molnár Károly Szt. István-körúti lakossal együtt lakott leánya és annak családja. Miután mindhárman dolgoztak és pici gyerek volt, háztartási alkalmazott vigyázott a gyerekre, aki illetményadó szempontjából (betegbiztosítás) M. K. nevén szerepelt.

M. K. elköltözött a VII. kerületbe és veje Diósi Sándor a háztartási alkalmazottat átjelentette saját nevére.

Az SZTK ennek tudomásulvételét azzal igazolta vissza, hogy D. S. nevére törzsszámot adott, amelyről őt írásban értesítette.

Decemberben új háztartási alkalmazott lépett be, a régit ki- az újat D. S. bejelentette az újonnan kapott törzsszámra.

Január eleje: SZTK-tól értesítés Szt. István-krt-ra (és ezentúl is mindig oda), M. K-nak és D. S-nek, mindketten új törzsszámot kaptak.

Január közepe: D. S. levelet írt az SZTK-nak, melyben az elején elmondottakat a törzsszámok pontos feltüntetésével megírja és kéri M. K. törzsszámát és a nevén szereplő háztartási alkalmazottat sztornirozni.

Január vége: Levél SZTK-tól, melyben a fentieket visszaigazolja.

Február: Állítólagos tartozásért M. K-nál foglalnak a VII. kerületben, fenti Szt. István-körúti háztartási alkalmazott miatt.

D. S. felment az Adóhivatalba és tisztázta, hogy tartozás nincs, ha lenne is, csak D. S-nek lehetne, M. K-nak megszűnt ez a számlája. Tudomásul vették.

Április: M. K. nevére és D. S. nevére ugyanaz a tartalmú értesítés jött az SZTK-tól, hogy februárig bezárólag milyen illetményadóval vannak megterhelve. Ezen értesítésen a január elején megkapott törzsszámok szerepeltek.

Levél SZTK-nak az ügy tisztázására.

Július: M. K. törzsszámának feltüntetésével M. K. nevére intés jött, hogy februárig bezárólag még tartozik 35 forinttal.

D. S. bement az Adóhivatalba és megmutatta a január végi levelet.

Adóhivatal válasza: teljesen igaza van D. S-nek, de miután az SZTK őt fentiekről még soha nem értesítette és a könyvben a számla fennáll, kénytelen lesz foglalni, hacsak az SZTK őt le nem értesíti, hogy sztornirozza. D. S. írjon az SZTK-nak.

D. S. írt: — a Ludas Matyinak.

Diósi Sándor,
Szt. István-krt. 23.

LEVÉL GYÖNGYÖSRŐL

Ez év márciusában megalakult Gyöngyösön a Belsped kirendeltség. Megkerestük a gyöngyösi állomásfőnököt, hogy vasúti forgalmunk lebonyolítására bocsásson rendelkezésünkre helyiséget, ahol vasúti kezelő tisztviselőnk munkáját elvégezze. Ugyanakkor eljártunk a postahivatalban, hogy a vasút által részünkre kijelölt raktárhelyiségbe szereljék be a telefont. Tudni kell, hogy a szállítmányozási szakmában a telefon éppen olyan nélkülözhetetlen szerszám, mint a vasasnak a kalapács, vagy az asztalosnak a fűrész.

Eltelt néhány hét, a hatvani postaigazgatóságtól megjött az engedély, a szerelők hónuk alatt a telefonnal meg is jelentek a vasútállomáson és mi már boldogan ráztuk egymás kezét abban a balga hitben, hogy ezentúl nem kell minden érdeklődés, felvilágosítás vagy utasítás céljából másfél kilométert gyalogolni városi irodánkból a vasútállomásra és így majd az eddig kárbaveszett sok munkaórát a munka elvégzésére fordíthatjuk.

Ámde!

A vasútállomás zord főnöke lángpalossal űzte el a telefonszerelőket, mondván, hogy csak a miskolci vasútigazgatóság engedélyezheti a vasútállomás területén telefon felszerelését.

Nosza megindult a telefonálások és levelek özöne. Elmúlt a tavasz, megjött a nyár, már az ősz is kopogtat, mikor végre pecsétes levelet kaptunk a miskolci vasútigazgatóságtól, melyben értesít, hogy az állomás perronján levő volt Ibusz kalickát bocsátja rendelkezésünkre és hozzájárul a telefon beszereléséhez.

Ismét felsóhajtottunk és már lelki füleinkkel hallottuk vasúti kartársunk jelentkezését... de nem számoltunk — a bürokráciával. A posta illetékes tisztviselője ugyanis kijelentette, hogy a telefon nem vezethető be a vasútigazgatóság hozzájárulása dacára sem, mert eredetileg a vasútállomás területén levő raktárirodába kértük, most pedig egész máshol, a vasútállomás területén levő Ibusz-pavillonról van szó. És bár a két helyiség közötti távolság száz méter sincs, újból kérnünk kell a hatvani postaigazgatóságtól a telefon felszerelésének engedélyezését.

Közben Gyöngyösön sztahanovista élüzemek nőttek ki a földből, a dolgozók munkalendülete és szocialista öntudata túlteljesíti a felemelt ötéves tervet, Dunapentelén felépül az első szocialista város, Lengyelországban Varsó romjaiból hatalmas világvárost építenek. A Szovjetunióban sivatagokat dús termőfölddé változtatnak, Gyöngyösön pedig azokat a közléseket, amelyeket a téves kapcsolást is beleszámítva, öt perc alatt el lehetne intézni, csak a néhány ezer éve jól bevált gyalogküldönc útján tehetjük meg.

Kartársaim nevében és nemzetgazdaságunk érdekében kérem a Ludas Matyit, közölje sírámunkat, hátha meghatódnak az illetékesek és mégis csak felszerelik a hónapok óta nélkülözhetetlen telefont.

Márkus István,
a gyöngyösi Belsped Kirendeltség adm. felelőse.

A megtalált kocsi

A Ludas Matyi augusztus 2-i számában közölték, hogy nyolc MÁV-próbakocsi eltűnt. Ezek közül egyet megtaláltam. Ez a szolnoki MÁV Járómüjavító üv-ben van futójavításon. Felhívtam rá az osztályvezető figyelmét. Megállapították, hogy valóban a keresett kocsik egyike. Az osztályvezető megígérte, hogy az illetékes szervet értesítik.

Mint becsületes megtaláló számot tartok a cikkben ígért nagy érdemrend egynyolcad részére.

Joó Imre, bognár,
Szolnok, Körösi-u. 26/1.

SEGÍTSÉG!

Kedves Ludas Matyi!

Szeretnénk megkérni, hogy fáradj ki hozzánk a Budai Járási Tanácshoz a XI. ker. Zsombolyai-u. 5. szám alá és menj le az alagsorba. Ez az alagsor tulajdonképpen pincehelyiség, de kinevezték alagsornak, mert az lényegesen szebben hangzik. De akármilyen szépen hangzó nevet kap, nem alkalmas arra, hogy három „termében" összezsúfolva több mint hetven ember dolgozzék. Pedig így van már hónapok óta. Kedves Ludas Matyi, te talán ki tudnád nyomozni, hogy a bürokrácia útvesztőjének melyik zugában kallódik egy év óta a Budai Járási Tanács elhelyezési ügye. Pedig már készültünk is a költözködésre, csomagoltunk, selejteztünk, hitelt igényeltünk, csak éppen nem költözködtünk. Most is a pincében találsz meg bennünket, de már nagyon szeretnénk feljönni onnan.

A Járási Tanács DISZ szervezetének vezetősége nevében:
Varga Ilona titkár.

Miért vagyok még mindig pelenkában?

Kedves Ludas Matyi! Sok töprengés után arra az elhatározásra jutottam, hogy én is hozzád fordulok segítségért.

Dacára annak, hogy már egy éves elmúltam, még mindig pelenkában élek, de sietek gyorsan hozzátenni, hogy ez nem az én hibám és nem a mamám hibája, egyszerűen nem találunk technikai megoldást. Mamám és én már hónapok óta járjuk a várost, de sehol nem kapunk egyetlen pelenkapótló edényt sem. Néhány magánszektornál ugyan mutattak hasonló jellegű edényeket, de a mamám felvilágosította őket, hogy fürdésre lavórt használunk. Az Edénybolt NV néhány üzletében úgy néztek a mamámra, mintha ők nem is így kezdték volna a gyermekségüket. Néhány üzletben viszont sajnálkozva kijelentették, hogy pillanatnyilag csak nappali edényeik vannak: és én pelenkában maradtam. Így jutottam arra a gondolatra, hogy megkérlek téged: írd meg, hogy a legifjabbak hol szerzik be szépszámú edényeiket és segíts hozzá, hogy én is, mint a legifijabbak egyik legifijabb tagja hozzájussak egy ilyen egyszerű kis edényhez. Válaszodat várva üdvözlünk.

Kajuk Gyuszika,
egyéves kisgyerek,
Bp., VII., Nefelejts-u. 65.

A legifijabbak edényeit mi rajzoljuk, de nem hisszük, hogy Gyuszika problémája megoldódnék, ha rajzolnánk neki is egyet. Így hát jobbnak véltük a levelet közzétenni. (Szerk.)

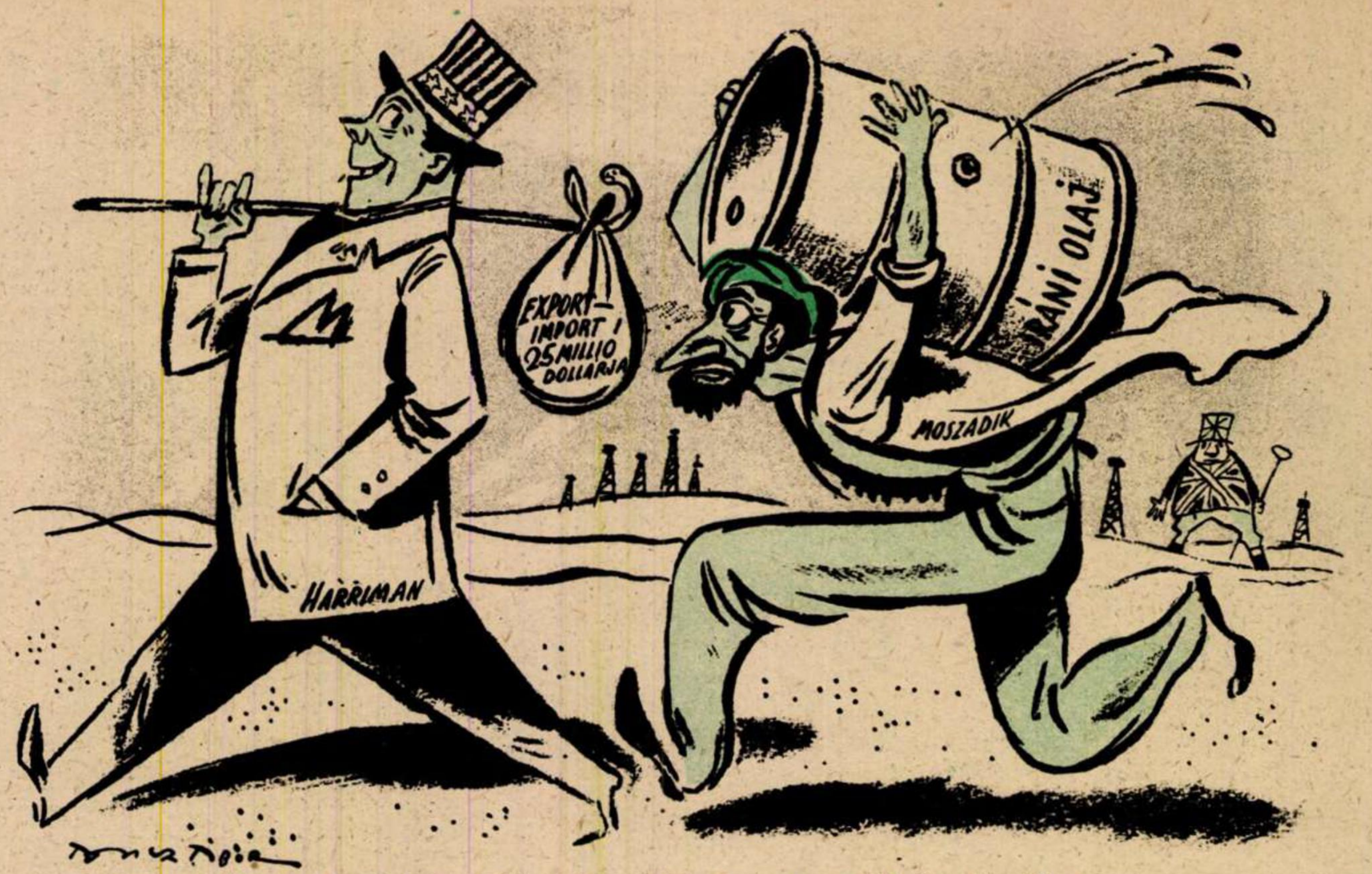
Rejtély a XVIII. kerületben

A XVIII. kerületben, Pestszentlőrincen lakom, ahol a Szervestrágya NV-nek járó összegeket a Fővárosi Díjbeszedő KV 18. pénztára szedi be. A házban még egy lakó van. Midőn 1950-ben ki akartam fizetni a reám eső összeget, a Díjbeszedő KV nem fogadta el azzal, hogy az egész házra eső összeget fizessem be. A ház másik lakója nem volt hajlandó fizetni és én sem voltam hajlandó helyette fizetni. Tavaly júniusban végre a másik lakó albérlői hajlandók voltak a főbérlőre eső tartozást kifizetni, ekkor kifizettem az egész hátralévő összeget és nyugtát kaptam róla.

Most július 9-én megjelent a Díjbeszedő KV díjbeszedője egy 1950. V.—VI.-i hátralékos 14.40 forintos összegű számlával. Én bemutattam az 1950-ben kapott nyugtát, amely bizonyította, hogy hátralékos tartozás nincs, de a díjbeszedő azt válaszolta, hogy őt ez nem érdekli, ha nem fizetek, kikapcsolja a villanyt. Tudtam, hogy nem tartozom, ezért nem is fizettem, mire a villanyomat kikapcsolták. Másnap elmentem a Díjbeszedő KV pénztár 18. kirendeltségéhez és bemutattam a tavalyi nyugtát, amely 52.20 forintról szólt. Ők azt mondták, hogy ez csak négy hónapra szól. Hiába magyaráztam, hogy négy hónapra nem fizethetünk 52.20 forintot, amikor egy hónapra 7.70 forint jár a két lakás után. Nem én vagyok az egyedüli a XVIII. kerületből, aki nem tudja megérteni, hogy a Díjbeszedő KV 18. kirendeltségénél hogyan számolnak és a dolgozók által kifizetett összegeket hogyan és hová könyvelik. Az ilyen ügyek elintézésére órákat kell távolmaradni munkánktól és sajnos mégsem érünk el eredményt, duplán kell fizetni.

Bóka Jolán,
VIII., Vörös Hadsereg-útja 244.

Perzsavásár

Harriman (Moszadikhoz): Látom öregem, hogy maga egy vérbeli reálpolitikus.

Akik a gabonabegyűjtést hátráltatják

Egy ráérő ember,

aki hagyja, hogy a reakció a fülébe sugdosson.

Egy tanácstag,

aki azt mondja: „Én nem látok a mi falunkban semmiféle lemaradást!"

Egy földművesszövetkezeti terményátvevő,

aki azt mondja: „Várjanak, most nem érek rá gabonát átvenni, mert a begyűjtési módszereimen gondolkozom".

Egy kulák,

aki a két zsák előtt így töpreng: „Most melyiket adjam be, a homokosat vagy a zsizsikeset?"

Ez se kutya

Marshall amerikai hadügyminiszter egy Nato nevezetű kutyát kapott ajándékba egy norvég diáktól. Marshall ezzel fogadta a kutyát:

— Jó lenne, ha a világ olyan jólnevelt volna, mint ez a kutya.

Ez mindenesetre kényelmes volna Marshall úréknak. Truman csak megvakargatná a világ fületövét és azt mondaná:

— Szépen pacsit és támaszpontot a bácsinak!

Mire a világ kinyujtaná az Adenauerját és megnyalná vele a Truman kezét.

— Jól van — bólintana Truman. — Most pitizzél a Marshall-segélyért.

A világ pitizne, mire Truman belerúgna egy nagyot.

— Nem szabad közben morogni — mondaná.

Mire a világ hízelkedve odadörgölné a fejét a Truman nadrágszárához. Truman erre megveregetné az oldalát és azt mondaná:

— Jól van no, most bújj be az atlanti szövetségbe, ott a helyed!

De nehogy megharapd a Francót, mint a multkor! A világ erre megcsóválná a farkát. Truman rátenné a szájkosarat és rágyujtana egy Havannára.

Egészen kényelmes lenne ez így Trumannak, csak az a bibije a dolognak, hogy nem lesz így.

Mert akkor lesz a világ kutya, amikor a Truman sarokkő.

Olvasóinkhoz. Urbán Ernő „Uborkafa" c. regényének folytatását következő számunkban közöljük.

Patrick Goldring:

A boldogság titka

Az árak emelkednek, a munkanélküliség növekszik s mégis, ha az újságok hirdetéseit nézzük, azt láthatjuk, hogy rengeteg ember van itt Angliában, akinek nincs más dolga, mint teázás közben megvitatni a legújabb fűződivatot.

Mi ennek a titka? A dolog igen egyszerű.

A boldogság kulcsa: kövesd az újságok hirdetésének tanácsait. Hogy ez mennyire eredményes, azt egy ilyen tipikus hirdetésolvasó házaspár — Mr. és Mrs. Sucker — példájával bizonyítjuk.

•

Kezdjük a fiatal és csinos Betty Suckerral. Szőkén és ijedten néz ránk egy háromszínben nyomott féloldalas hirdetésből. Mint említettük: csinos, fiatal és tiszta. Mégis . . .

— Mindig csak nyoszolyólány, sohasem a menyasszony — zokogja elkeseredetten legifjabb húgának esküvőjére készülve.

Talán örökre pártában is maradt volna szegény Betty, ha húga meg nem szánja. De szerencsére megszánta és elárulta neki sikerének titkát: A Shampont-t. Betty azonnal megmossa haját A Shamponnal és a következő jelenetben már vőlegény-kísérőjével találkozunk, aki elragadtatottan szemléli Betty selymessé vált haját és így szól: „Ő vagy senki!"

•

A vőlegény barátja természetesen Peter Sucker, aki Bettyhez hasonlóan szerencsétlen volt eleddig a szerelemben. Nem értette a dolgot, hiszen jóképű, sőt állással is rendelkező fiatalember. De — szerencsére — Betty felvilágosította.

— Te sem örülnél, ha annak, akit szeretsz, rossz szagú lenne a lélekzete — szólott álmai tündére.

Néhány napi fogpucolás A Fogkrémmel megtette a magáét. Házasságuk útjából immár elhárult minden akadály.

•

Az élet azonban családosan sem zavartalan — amint ezt minden hirdetésolvasó tudja. Bettyről például az egész város pletykált, mivel a nőegyletben rendezett teadélutánjai sosem sikerültek.

Péter sora sem ment jobban. Főnöke elégedetlen volt munkájával.

— Olyan lélek nélkül dolgozik — panaszolta apjának.

Szerencsére a mi ifjú párunk állandóan olvasta a hirdetéseket s tudta, mit kell tenni. Az Erőital — minden este egy pohárral — csodát tesz — igérte az újság.

S valóban, Betty hamarosan a társaság gyöngye lett. Még a tiszteletes úr dicséretét is kiérdemelte egy alkalommal.

Péter pedig megnyert egy pályázatot — a főnöke részére. Az „öreg" nagyon elégedett volt. „Maga megnyerte a pályázatot s mi megkapjuk a rendeléseket" — mondta ragyogva. Szerényebb ember meg is elégedett volna ilyen sikerrel. De nem Péter. Ezekután annyira igyekezett, hogy állandó fejfájás gyötörte. A hirdetés azonban ismét segített. Bevette A Tablettát és a munka egyszerre valóságos gyönyörűséggé vált.

A főnök egyre jobban bizalmába fogadta az ambiciózus ifjút. Már ki is szemelte számára a jobb beosztást, de előbb még egy atyai tanácsot adott.

— Szívja A Pipában A Dohányt — tanácsolta — meglátja jobban tud majd koncentrálni.

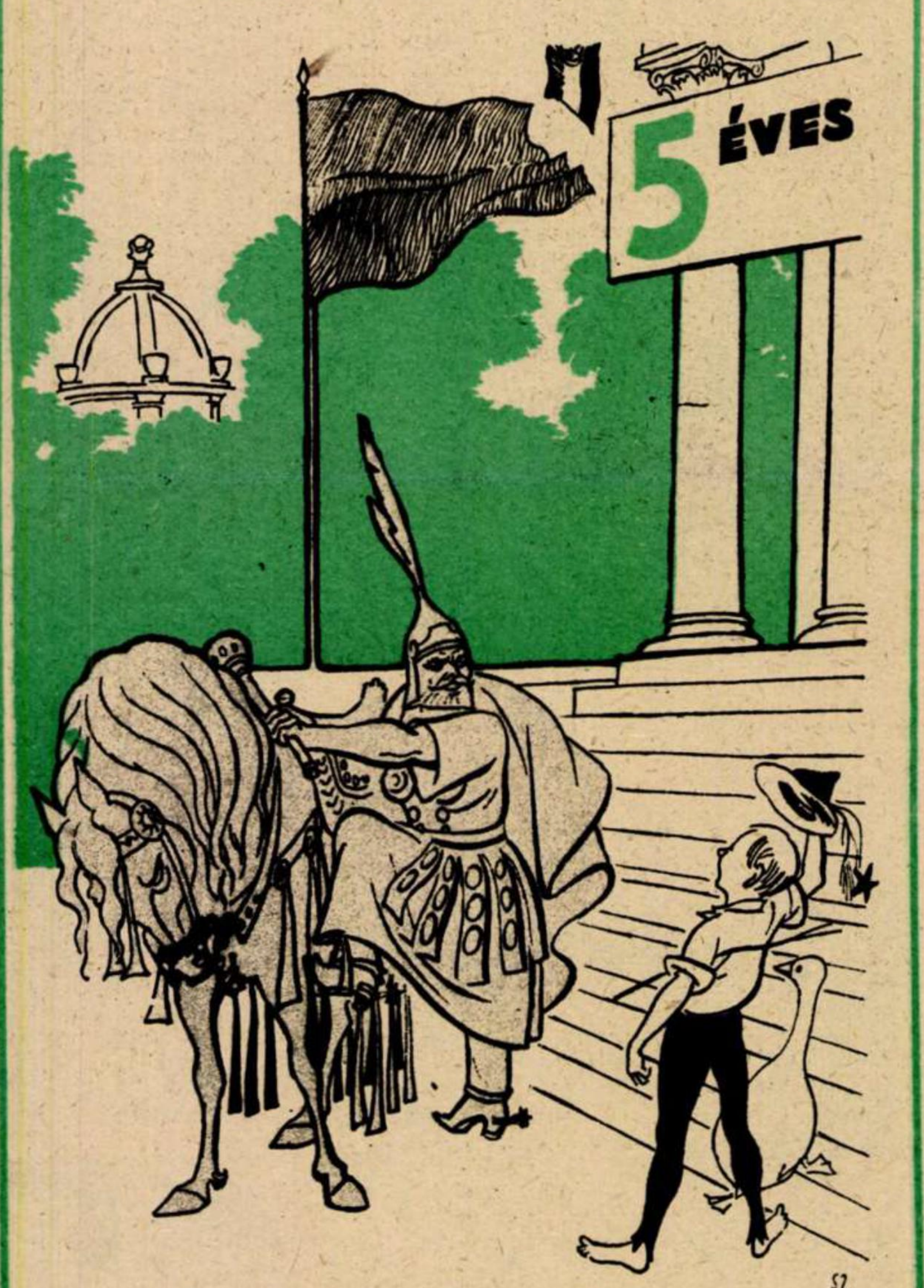
•

Íme, ilyen az élet Hirdetésországban Használd A Shampont, mosd a fogad A Fogkrémmel, vedd be A Tablettát és te is gyönyörű életet élhetsz. Állandóan emelkedő fizetésedről könnyedén megállapodsz a főnökkel — a szakszervezet segítsége nélkül. Az emelkedő árak ellen biztosít Az Erőital.

— Hogy micsoda? A munkanélküliség, meg válság? Ne beszéljen így uram! Sosem fogják akkor előléptetni! Inkább gyujtson rá A Pipára és szívja A Dohányt.

(Fordította: Bán Róbert)

Az Ötéves Terv kiállításán

Ludas Matyi: **Miért jött át ide, Árpád apánk?**

Árpád vezér: **Eljöttem** megnézni, mi van itt és láttam, hogy ti, fiaim, öt év **alatt többet végeztek,** mint amennyit a régiek ezer év alatt csináltak . . .

Új Krypton-gyár épül

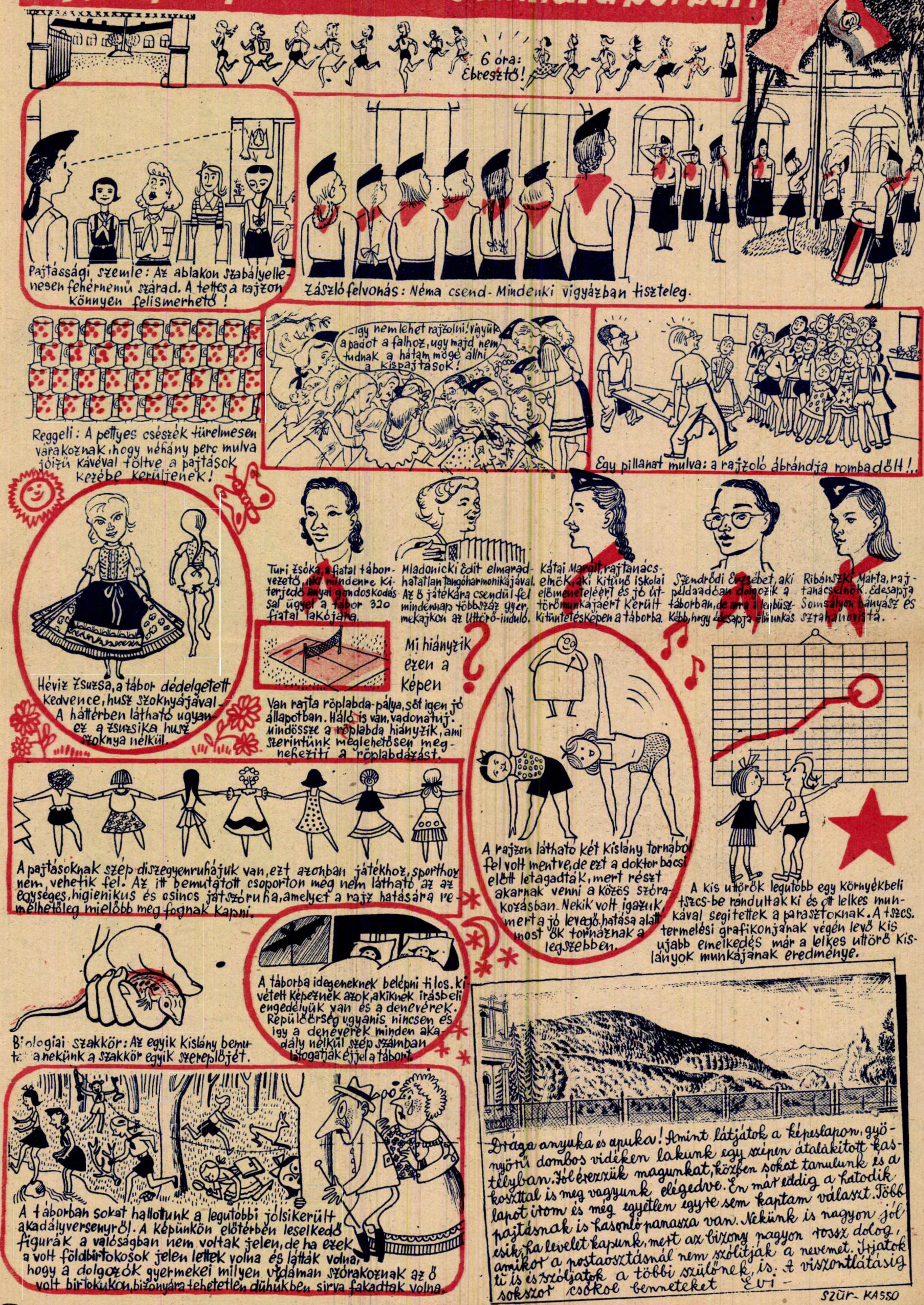
Lámpa: Ez a hír engem közelről érdekel.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3 Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11 Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: V., Bajcsy-Zsilinszky-út 34. Telefon: 125-340
Csekkszámlaszám: 61.080
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hírlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat: V., Roosevelt-tér 5—6

Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Egy nap a parádi úttörő mintatáborban

Jövő héten: a GANZ VAGONBAN